

даскалъ Груя за всезнаещъ, а дѣдо Хаджия го изкара плитъкъ въ рокама и потвърди това съ неговата задача за „търносливкитѣ“. И се впуснахъ въ разни размишления: какъвто, рекохъ Даскалъ Груя, такъвъ и азъ! И помислихъ си: ами ако отида нѣкѣде учителъ, па ми предложатъ да имъ направя горната дѣдо Хаджиева смѣтка за „търносливкитѣ“, и азъ се вдървя, както направихъ предъ него, тогава какво ще стане!? Не ще — рекохъ си — трѣбва още да се учи, ала де да намѣря по-ученъ отъ даскалъ Груя. Трѣбва, рекохъ си, да ида въ Панагюрище, та дано въ взаимното училище науча нѣщо повече по рокама — да смѣтамъ и съ „половинки“.

Речено и'свършено. Вечеръта казахъ на майка си, че вмѣсто на занаятъ, ще ида въ Панагюрище да доучвамъ още нѣщо. Обадохъ и на даскалъ Груя, който още отъ по-рано ми бѣ изказалъ намѣрението си, че отива да учителствува въ Панагюрище. Той отпжгува, и азъ нѣколко дни следъ него. Като приближихъ Панагюрище, и селото се провиде, (2-3 пжти по-голѣмо отъ Клисуре), презъ срѣдата му тече рѣка Луда Яна и край нея се намира новооткрито училище, по-голѣмо отъ клисурската черква. Всичко това ми се видѣ, като чели влѣзохъ въ новъ миръ и рекохъ си: Богъ да прости приживе дѣдо хаджи Сава, който стана причина съ задачата си да се оставя отъ чиракъ и да дойда тукъ да видя новъ свѣтъ. Отседнахъ въ училището при даскалъ Груя и още до вечеръта отидохъ съ училищния слуга въ взаимното училище, та прегледахъ всички таблици. Тѣ съдържаха букви, срички, думи, изречения, пословици и нѣщо отъ рокамъ, но безъ половини, за които азъ нарочно дойдохъ тукъ. Напраздно съмъ дошълъ, рекохъ си, и пакъ нови отчаяния ме налегнаха. Но още въ сжщото